

TRẢ LẠI CHO NGƯỜI...

Người nữ tu Canada lặng lẽ đi bên cạnh Như. Tuyết bắt đầu rơi. Bầu trời màu trắng đục và sáng hơn những đêm bình thường. Muôn ngàn hoa tuyết trắng toát nhẹ như bông, bay phát phới như đang vui đùa, đuổi bắt nhau trong khoảng không tĩnh mịch. Tuyết rơi trên tóc, trên mặt, trên áo và từ từ phủ trắng cả lối đi. Người nữ tu vừa kéo khăn quàng lên đầu vừa nghiêng về phía Như, nhắc nhở cô bạn nhỏ kéo mũ lên để tóc không bị ướt. Như hiểu ý, nhìn vào đôi mắt Bà và lắc đầu thật nhẹ. Hai người lại lẳng lẳng chậm bước đi bên nhau. Hai hàng cây thông cao, thưa lá dọc theo con đường dẫn đến nhà thờ phủ đầy tuyết, lấp lánh những bóng đèn li ti đủ màu uốn theo vòm cây làm tăng thêm vẻ huyền rũ và huyền bí của đêm Thiên Chúa ra đời. Người đi lễ nửa đêm khá đông. Ánh sáng vàng vọt của những ngọn đèn đường dẫn lối vào nhà thờ, dưới bầu trời như hừng sáng, lóng lánh hoa tuyết trắng toát như những vì sao đã tạo nền cho bức họa đêm nay. Thêm vào đó, trên con đường tuyết trắng xoá là những bóng người. Từng nhóm nam nữ bước nhanh chân, trò chuyện líu lo. Từng đôi tay trong tay, thì thầm đi chậm chậm. Bên cạnh đó, vài chiếc bóng đơn độc, trầm lặng, đi chen vào giữa giòng người. Bóng người di động trong những chiếc áo khoác mùa đông dài ngắn, đủ màu sắc, lác đác những cụm tuyết trắng trên mũ, trên vai. Tất cả đã tạo thành một bức tranh thật linh động, thật lãng mạn và tuyệt đẹp của đêm Giáng Sinh màu nhiệm.

Dù theo đạo Phật, năm nào Như cũng đi dự lễ Giáng Sinh với người bạn thân là nữ tu. Sau khóa (*) lễ, Như theo Bà về nhà dùng tiệc Giáng Sinh. Như rất thích cái không khí vừa trang nghiêm vừa tình tứ khi đi lễ nửa đêm với người nữ tu đứng tuổi này. Đêm nay, cũng vẫn đi bên cạnh Bà đến nhà thờ, nhưng hình như có khác hơn mọi năm. Như có cảm tưởng chỉ có một mình lẻ loi đi lễ mà thôi. Như miên man nghĩ đến người bạn mà Như đã phải cắt đứt liên hệ từ nửa năm qua. Người nữ tu như đọc được tâm sự của cô bạn nhỏ, nắm lấy tay Như và xiết nhẹ. Như xiết mạnh tay Bà, nhìn vào đôi mắt hiền hòa và không nói được lời nào cả. Bà đưa tay gạt nhẹ hai dòng nước mắt lăn trên đôi má của Như rồi quay đi như muốn che dấu nỗi khổ tâm của Bà khi nhìn thấy cô bé khóc. Tuyết vẫn rơi đều và có phần nặng hạt hơn... Hoa tuyết đọng trên mi mắt của Như rồi tan theo với dòng nước mắt nhạt nhòa. Trong đêm Giáng Sinh đó, Như rất buồn và thật sự chỉ mong hoa tuyết trắng hòa vào nước mắt của mình rồi cuốn trôi đi và chôn thật sâu mỗi tình dang dở...

Hai người bước vào nhà thờ. Tuy còn đến gần một giờ đồng hồ nữa mới đến lễ nửa đêm, nhưng người nữ tu đã chọn hàng ghế cuối cùng ở góc bên trái gần cửa ra vào. Như ngồi bên cạnh Bà mà hình ảnh của Lữ cứ lẩn quẩn trong đầu... Như thắc mắc với câu hỏi: “*Không biết bây giờ Lữ đang làm gì?*”, rồi tự đặt ra câu trả lời “*Chắc là cũng đang đi lễ nửa đêm!*”... “*Nhưng đi với ai?*”... Nghĩ đến đây, Như không muốn nghĩ tiếp nữa nên lắc đầu thật mạnh để đuổi cái ý nghĩ ấy ra ngoài tầm suy đoán.

Đã sáu tháng rồi, Như không liên lạc với Lữ nữa. Như tự ý cắt đứt sợi dây tình cảm gắn bó này. Như đã dọn nhà và đổi số điện thoại. Như hoàn toàn tuyệt giao với người bạn mà đã có lần anh nhắc đến hôn nhân. Thật đau lòng nhưng Như không còn chọn lựa nào khác cả. Gần tám năm cách biệt vì cuộc đổi đời 1975, hơn hai năm thư từ qua lại sau khi Lữ đến Bắc Mỹ; những tưởng vấn đề còn lại chỉ

là đợi đến lúc thuận tiện thì thành hôn. Nhưng cuộc đời không đơn giản như Như nghĩ mà luôn luôn có những chuyện bất ngờ xảy ra ngoài ý muốn...

Sáu tháng trước... Như nhận được thư và tấm thiệp mời đến dự lễ tốt nghiệp của Lữ. Như đã vâng theo tấm thiệp mời hơn một ngày mà vẫn chưa có quyết định rõ ràng. Như nhẩm tính, bay sang Hoa Kỳ, vừa đi vừa về chỉ có ba bốn ngày mà phải mất đến gần một tháng lương thì hao tốn quá. Thôi thì gọi điện thoại chúc mừng trước, còn chuyện sang dự lễ hay không thì để tính sau...

Sáng Chủ Nhật hôm đó, Như dậy sớm hơn thường lệ. Nhìn qua khung cửa sổ, trời mùa hè, cây cỏ xanh mướt, vài cụm hoa hồng dại đã bắt đầu hé nở. Như thấy tâm hồn sáng khoái nhờ giấc ngủ ngon đêm qua và một nguồn vui nho nhỏ chớm nở trong lòng. Như mở cửa sổ để cho ngọn gió mát buổi sớm mai tràn vào phòng. Bước sang phòng khách, Như đốt hai nén hương trầm cắm lên bàn thờ Phật và bàn thờ Bó của Như. Mùi trầm thật nhẹ, thoang thoang tỏa ra khắp nhà. Như nhắm mắt và hít nhẹ một hơi dài như muốn thu hết mùi hương vào trong hai buồng phổi. Ngồi xuống chiếc ghế dựa độc nhất trong phòng, Như lại tiếp tục mân mê tấm thiệp mời. Tuy cuộc sống của những năm tháng đầu tiên trên xứ người không được sung túc lắm, nhưng sáng nay, hơn bao giờ hết... Như cảm thấy mình là một người giàu có nhất trên đời. Giàu vì tình thương của gia đình bao bọc chung quanh, dù mẹ và các em Như vẫn còn ở Việt Nam. Giàu vì tình cảm mà Như nhận được từ bạn hữu và đồng nghiệp. Và giàu hơn nhiều người khác là Lữ đã gửi gắm cả một khối tình cho Như. Như đọc lại dòng chữ thân quen ghi trong tấm thiệp gần như đã thuộc lòng *“Rất mong em sang để nhận kết quả này – của em và tất cả vì em!”*. Hơn ai hết, Như hiểu rõ tại sao Lữ viết như vậy. Sự thực, Như là một người bạn Lữ có cảm tình từ nhiều năm trước. Vì hiểu lầm, hai người xa nhau. Bây giờ liên lạc lại với nhau. Tuy hai người định cư ở hai quốc gia khác nhau, nhưng về tinh thần, Như luôn luôn đi sát bên Lữ để khuyến khích, nhắc nhở và an ủi người bạn thiếu may mắn với hôn nhân vừa đổ vỡ khi đến xứ lạ quê người. Tình bạn chân thật của Như đã làm động lòng người đàn ông dang dở ấy. Tình bạn đã từ từ chuyển thành tình yêu một cách tự nhiên và trong sáng. Hai người vẫn chưa một lần nắm tay nhau lúc còn ở quê nhà và chưa hề gặp lại nhau kể từ ngày Như rời xa quê hương. Trong lòng Như, dù ở bất cứ nơi nào cũng có hình bóng của Lữ và ngược lại... Trong năm đầu, mỗi tuần Lữ viết cho Như một hay hai lá thư. Thư của Lữ có khi dài đôi ba trang, có khi chỉ vắn vẹn vài dòng... kể lại sinh hoạt trong tuần và những dự tính tương lai. Sang năm thứ hai, thư của Lữ nói về việc học nhiều hơn cả. Nhiều lúc đọc thư, Như có cảm tưởng như đang đọc báo cáo thành tích học tập của học trò. Sau mỗi lần thi học kỳ, nếu Lữ đạt được điểm cao như A hay B+, anh luôn luôn viết kèm theo vài chữ... *“Nhờ sự khuyến khích của Như”*. Nhưng cũng có khi anh bị điểm thấp như B- hay C... thì Lữ cũng có lời giải thích... *“Tại Như đó... vì Như giận hờn nên dù anh có học bài tử tế nhưng chữ cũng không vô đâu”*. Những lá thư tình dĩa dỏm, chân thật, và mang theo cả nhớ nhung của Lữ đã khiến Như có cảm tưởng là Như đã được chọn làm người bạn đời của Lữ trong kiếp này rồi. Những lá thư của Lữ đã khiến cuộc sống của Như bớt cô quạnh, nhất là vào mùa Đông ở Canada, khi nhiệt độ xuống thật thấp -20 C⁰ hay -37 C⁰. Những hôm trời lạnh như vậy, nếu là cuối tuần thì thư của Lữ là cái lò sưởi nhỏ sưởi ấm tâm hồn Như.

Như nhìn lại hàng chữ thân quen trên tấm thiệp một lần nữa rồi nhắc điện thoại gọi cho Lữ. Một niềm vui tràn đến làm Như thấy hơi nóng mặt. Như nghĩ đến lúc nghe tiếng Lữ *“Allo”* và nghĩ đến câu trả lời như thường lệ của mình *“Như đây”* là đã thấy nao nao trong lòng. Hạnh phúc của Như thật đơn giản. Chỉ cần nghe thấy tiếng của Lữ, chỉ cần biết Lữ mạnh khỏe, vui vẻ học hành và nhớ đến Như là đủ rồi. Tình yêu của Như dành cho Lữ thật bình dị. Như không đòi hỏi một cuộc sống vật chất cao. Như chỉ cần vết thương lòng nơi người đàn ông ấy mờ dần để yêu thương Như giống như Lữ viết trong

thư. Như miên man nghĩ đến Lữ mà quên mất là đã có người nhắc điện thoại ở đầu dây bên kia và đã “*Allo, allo*” hai lần liên tiếp. Không phải tiếng của Lữ. Như hơi thất vọng nhưng cũng yên tâm khi nghe giọng nói của một phụ nữ đứng tuổi, rất lịch sự, hỏi nhỏ:

- Xin lỗi ai ở đầu dây?

Như lúng túng, không biết trả lời thẳng vào câu hỏi mà run giọng hỏi ngay điều muốn hỏi:

- Dạ thưa bà cho cháu hỏi thăm có anh Lữ ở nhà không ạ?
- Em Lữ không có nhà.

Như giật mình nhưng buồn cười vì hai chữ “*Em Lữ*”. Trời ơi, chắc giọng của Như già lắm hay sao mà người ở đầu dây bên kia coi Lữ nhỏ như em của Như vậy. Như còn đang phân vân, thì đã có tiếng hỏi tiếp theo:

- Cô có thể cho biết từ đâu gọi đến để tôi nói lại với Lữ.
- Dạ thưa...

Như chưa kịp trả lời hết câu trước thì đã nghe câu tiếp theo:

- À, tôi là mẹ của Lữ.
- Dạ thưa, cháu xin chào bác ạ.
- Thế cô là ai? Có muốn nhắn gì cho em Lữ không?
- Dạ thưa, cháu gọi từ Canada...
- À, tôi nhớ ra rồi, cô là bạn của Lữ. Cảm ơn cô đã khuyến khích Lữ học hành chăm chỉ... Bây giờ xong rồi, tôi mừng lắm. Tôi mong sao cho Lữ sớm lập gia đình. Lấy được một người cùng tôn giáo, sinh cho tôi vài đứa cháu để dẫn đi lễ là tôi vui lắm rồi cô ạ...

Nghe đến đây, hai tai Như bị ù lại và lòng bùng giống như có người dùng một vật lạ ép vào lỗ tai Như... Âm thanh không còn rõ ràng nữa. Câu nói sau cùng “*lấy một người cùng tôn giáo...*” của mẹ Lữ cứ như một điệp ngữ được lặp lại nhiều lần... rồi sau đó âm thanh biến thành một tiếng vang như dội ngược lại từ trong hang động sâu thẳm. Như không biết phải tiếp ý như thế nào cho đúng. Như lúng túng, giọng nói như nghẹn lại, đáp nhỏ:

- Dạ vâng...

Như đã mất bình tĩnh, ngập ngừng không biết phải nói thêm lời nào thì mẹ của Lữ đã rất vui vẻ tiếp lời:

- Thay mặt cho em Lữ, tôi cảm ơn cô nhiều lắm. Thế cô có muốn nhắn gì cho Lữ không?
- Dạ thưa... Bác cho cháu gửi lời chúc mừng đến anh Lữ. Cháu xin phép...
- Cảm ơn cô nhiều.
- Cháu xin chào Bác.

Như buông điện thoại xuống bàn, nước mắt tuôn xuống má như mưa lũ. Như không còn biết mình nghĩ gì trong đầu. Chỉ biết một điều là thấy tim mình thắt lại, đau nhói như có ai đâm hàng ngàn mũi dao nhọn vào tim. Như gục đầu vào hai bàn tay khốc nức nở. Tấm thiệp mời rơi xuống thảm, hàng chữ vô tội “*Rất mong em sang để nhận kết quả này – của em và tất cả vì em!*” ướt đẫm nước mắt của Như. Thế giới như đảo lộn trong đầu Như... “*Lữ ơi! Anh ở đâu? Anh có biết sự đau khổ cùng cực này đang giết chết Như từng giây từng phút hay không?*”. Cả trăm câu hỏi bắt đầu quay cuồng trong đầu Như. Suốt hơn hai năm liên lạc với Lữ, hình như gia đình Lữ chỉ biết vồn vện một điều Như là một người bạn thật tốt của anh ở Canada mà thôi. Hình như không ai biết hai người đã có ý định đi tới hôn nhân. Bây giờ người bạn tốt ấy không còn cần đến nữa, có phải thật như vậy không? Như thật sự muốn gọi điện

thoại để hỏi xem bao giờ Lữ về để Như gọi trở lại. Như nhắc điện thoại lên quay số của Lữ, chỉ còn lại bốn số cuối thì Như lại buông điện thoại xuống. Không thể làm như vậy được. Như không biết làm gì hơn là khóc sụt sùi. Như nhặt tấm thiệp mời lên, dòng chữ thân yêu vô tội mờ dần trong mắt Như. Đây không phải là thiệp báo tin vui, gửi đến để mời Như đi dự đám cưới của Lữ nhưng nó có đủ sức mạnh để đưa Như đi đến một quyết định sau cùng... Tình yêu, sự khác biệt về đức tin, và thực tế của đời sống... có liên hệ chặt chẽ đến như vậy sao?

Như bỏ bữa ăn trưa, bỏ cả cơm tối nhưng không biết đói và chỉ biết khóc mà thôi. Như soạn và đọc lại tất cả những lá thư Lữ gửi. Đến lá thư thứ 12, trong đó có một đoạn Lữ viết: *“Anh thực sự muốn em theo đạo, đạo Công Giáo lấy tình thương làm đầu ...”*, Như xếp lá thư lại... đã muộn rồi! Như gói tất cả thư của Lữ lại và nói với chính mình... *“Như ạ, Như đã hoàn tất việc nên làm của một người bạn tốt rồi. Kể từ hôm nay, Như không cần phải bận tâm về Lữ nữa. Sẽ có một người phụ nữ khác, cùng tôn giáo với Lữ, lo lắng, chăm sóc và sẽ đi bên cạnh Lữ cho đến cuối cuộc đời. Hãy can đảm trở về với thực tại trong đời sống của mình nghe Như”*. Như đóng nắp hộp thiếc đựng những lá thư của Lữ lại như tự đóng cánh cửa cuộc đời của mình dành cho Lữ. Bao nhiêu mơ ước, bao nhiêu dự tính tương lai, bao nhiêu nhưng nhớ cộng với bao nhiêu đợi chờ... đến giờ phút này thì đành phải chôn sâu tất cả... Như tắt ngọn đèn sau cùng trong nhà. Căn phòng tối đen như mực trừ một góc nhỏ le lói chút ánh sáng từ ngọn đèn vàng vọt bên đường hắt vào. Như một mình, trong cái tối tăm tĩnh mịch của không gian và của cả tâm hồn, tất cả sự thật sẽ được gói ghém thật kỹ. Sẽ không ai biết chi tiết cuộc điện đàm sáng nay. Tất cả sẽ tối đen như bóng đêm trong căn phòng này, Như tự hứa với chính mình. Không nghĩ ngợi thêm nữa, Như vào buồng, úp mặt xuống gối để tìm giấc ngủ, lấy lại sức cho sáu ngày làm việc trong tuần lễ sắp tới...

Hai tuần lễ kế tiếp, Như cố tình ở lại sở làm thêm đến khuya mới về nhà. Như cố tìm quên trong công việc nhưng nước mắt vẫn rơi và Như phải nói dối bạn cùng sở là Như nhớ nhà quá. Ở nhà, Như rút dây điện thoại và không còn muốn mở thùng thư nữa. Các giấy tờ liên quan đến chỗ ở hiện tại đã được thông báo chấm dứt vào cuối tháng. Hai tuần sau, Như dọn nhà đến chỗ ở mới. Như không đóng tiền cho sở bưu điện để chuyển thư về địa chỉ mới, nên tất cả thư từ liên lạc từ các nơi gửi đến nhà cũ đều chấm dứt từ ngày ấy. Như đổi số điện thoại và không có tên trên điện thoại niên giám. Từ đó, không ai có thể tìm được Như nữa và đó là cách duy nhất Như có thể âm thầm làm được như lòng mình đã muốn...

Ngày tháng trôi đi thật chậm... sáu tháng đã qua đi. Thời gian như hồ hững, như không biết đến nỗi khổ tâm trong lòng Như. Nhiều lần Như đã chạy về chỗ ở cũ để xem có thư của Lữ không. Nhưng lần nào cũng vậy, vừa định đưa tay để bấm chuông thì Như lại đổi ý quay trở ra xe. Như cũng đã nhiều lần quay số điện thoại của Lữ. Nhưng cứ còn 2 số cuối thì Như lại bỏ ý định liên lạc với Lữ và buông điện thoại xuống. Xâu xé trong lòng Như gần như không ngừng nghỉ trong suốt sáu tháng đầu cách biệt. Trái tim bảo Như phải liên lạc, phải cho Lữ biết tại sao lại cắt đứt mối liên hệ này. Trái tim có lý do, một phần vì tội nghiệp Lữ, một phần vì sự nhớ nhung cùng cực của Như. Trong đầu Như cứ lẩn quẩn những câu *“Chắc là Lữ đau khổ lắm vì không có tin tức gì của Như cả. Chắc Lữ nghĩ là Như đã có người mới và không muốn Lữ biết nên đã cắt liên lạc”*... Trăm ngàn câu suy đoán, khởi đầu bằng chữ *“chắc là”* đã khiến Như chóng mặt vì những nghi vấn của mình. Trái tim bảo làm một đường. Lý trí lại bảo Như làm ngược lại... Phải chấm dứt, sẽ không có hạnh phúc nếu Như cố tiến tới. Gia đình Lữ sẽ không thích Như vì Như không có đạo. Lữ sẽ đau khổ suốt đời nếu lập gia đình với Như, sống bên cạnh Như và phải xa gia đình của Lữ... Như có một ngàn lý do để bênh vực cho quyết định dứt

khoát của mình... Thêm vào đó, Như còn phải bảo lãnh gia đình của mình nữa... Nếu Như qua Mỹ thì chuyện đem gia đình ra khỏi quê nhà sẽ bị chậm lại vài năm. Dù trái tim hay lý trí bảo như thế nào thì cơ thể cũng có câu trả lời đích đáng. Như càng lúc càng gầy gò và xanh xao hơn...

Tiếng chuông nhà thờ ngân vang vào đúng nửa đêm. Người nữ tu đặt nhẹ tay lên vai Như, nhắc nhở đã vào lễ. Như đứng lên như một cái máy... Tiếng chuông, tiếng nhạc, tiếng cầu nguyện... tất cả các tiếng động trong đêm Giáng Sinh hình như không có một tác động nào trên gương mặt hay trong đầu của Như nữa. Như làm theo các động tác đứng lên, ngồi xuống như một cái máy. Như cầm quyển sách nhỏ với những bài hát đặc biệt về Giáng Sinh, nhìn chữ nhưng chỉ thấy Lữ với gương mặt hốc hác, hai mắt quầng thâm vì mất ngủ, đang nhìn sâu vào mắt Như hỏi: “*Tại sao Như làm như vậy?*”. Như lại lắc đầu xua đi hình bóng Lữ trong buổi lễ đêm nay. Như không thể hát theo mọi người dù những bài hát này không xa lạ với Như. Người nữ tu nhìn Như ái ngại. Bà đã biết Như từ nhiều năm nay. Bà biết Như hay khóc mỗi lần Cha xứ giảng đến tình yêu, tình gia đình... nhất là vào đêm Giáng Sinh, nhưng chưa bao giờ Bà thấy Như buồn như đêm Giáng Sinh này... Bà chỉ biết nhìn Như bằng đôi mắt ái ngại và hỏi nhỏ: “*Are you OK?*”. Không có câu trả lời mà chỉ có nước mắt Như chảy thành dòng ...

Khoá lễ (*) nửa đêm Giáng Sinh chấm dứt. Mọi người vui vẻ tiến về phía trước để bắt tay và gửi đến Cha xứ những lời chúc tốt đẹp nhất khi Chúa chào đời, mang theo niềm tin và hạnh phúc cho nhân loại. Giáo dân ríu rít trò chuyện, thăm hỏi và chúc tụng lẫn nhau. Đèn trong nhà thờ sáng choang làm nổi bật những chiếc áo đẹp, màu sắc tươi thắm được mặc đi lễ nửa đêm. Chung quanh bàn thờ phụng Thiên Chúa, những cây thông tươi được trang trí nhẹ nhàng bằng những bóng đèn nhỏ xíu màu xanh biếc như những vì sao sáng lung linh. Có lẽ đây là hình ảnh đẹp nhất mà chưa có một bức họa nào có thể diễn tả trọn vẹn niềm tin, hạnh phúc, nét mặt rạng rỡ và những nụ cười của mọi người có mặt trong đêm hôm nay, tại nhà thờ này, sau lễ nửa đêm. Rồi từ từ, mọi người chia tay nhau, rời khỏi cửa chính vào nhà thờ, trả lại sự yên tĩnh và trang nghiêm của nơi thờ phượng Thiên Chúa toàn năng. Như nói nhỏ với người nữ tu:

- Sơ có thể chờ con vài phút được không?
- Được chứ, cứ từ từ, tôi chờ em.

Người nữ tu vừa trả lời, vừa vui vẻ gật đầu. Như cảm ơn rồi quay ra, đi nhanh về cửa bên hông nhà thờ. Như biết phía bên góc trái ngoài nhà thờ có dựng một hang đá đặc biệt trong mùa Giáng Sinh. Những ngọn đèn xanh đậm màu khiến người ta có cảm giác là đang đi vào trong hang đá khi Chúa ra đời. Như rất thích đến xem hang đá này mỗi khi có dịp đến nhà thờ trong mùa lễ. Đêm nay cũng vậy, Như muốn chọn địa điểm linh thiêng ấy để tâm sự với Chúa hài đồng. Đây là một điều mà Như đã ấp ủ và chờ đợi từ sáu tháng qua. Như quỳ xuống bên góc phải của hang đá. Hai tay chắp vào nhau để trước trán, đầu hơi cúi xuống, vừa đủ để vẫn còn thấy hài nhi tượng trưng cho Chúa nằm gọn trong ổ rơm. Hai dòng nước mắt lăn dài trên gương mặt gầy gò và tiêu tụy của Như. Trong đêm nay, hình như, Như không biết lạnh là gì. Có lẽ vì trái tim của Như còn lạnh hơn thời tiết bên ngoài. Như nhìn Chúa hài đồng bằng đôi mắt tha thiết, khẩn cầu, rồi thì thầm với Chúa:

- *Lạy Chúa, con không có đạo, nhưng con muốn xin Chúa giúp cho con một điều... Sáu tháng trước, con đã phải quyết định cắt đứt tình cảm của mình với người con thương. Con biết tại sao con làm như vậy. Mẹ của bạn con đã mất quá nhiều trong cuộc đời này. Bà đã mất đi người con trai, là một linh mục, sau ngày 30 tháng 4 năm 1975. Con đoán, Bà sẽ khổ lắm và chắc là không thể nào chịu đựng được nếu Bà mất anh, người con trai mà bà thương nhất vì*

anh có quá nhiều bất hạnh so với tất cả các anh chị em trong nhà... Con nghĩ Bà sẽ buồn lắm nếu anh quyết định lập gia đình với con. Con không thể ích kỷ giữ anh ấy cho riêng mình dù thật lòng, con rất yêu anh. Sau cuộc điện đàm, con đã hiểu ý mẹ của anh. Con rất đau khổ vì không thể nào nói cho anh biết là mẹ của anh chỉ muốn anh lập gia đình với một người theo Thiên Chúa giáo... mà con thì theo đạo Phật... Chúa ơi, con không thể làm gì hơn ngoài việc im lặng và rút lui ra khỏi cuộc đời của anh. Con biết làm như vậy là quá độc ác với anh, nhưng có lẽ tốt hơn là để anh biết sự thật câu chuyện. Thà để anh cứ nghĩ con phụ bạc, chạy theo tiền tài vật chất với người mới còn hơn là để anh khó xử giữa hai người đàn bà mà anh thương mến. Chúa ơi, trong đêm thiêng liêng này, con cầu xin Chúa giúp con... giúp cho anh mau chóng quên con, một người bạn không tốt của anh, để anh dễ dàng đón nhận một tình yêu mới, một người cùng tôn giáo với anh, để anh làm tròn chữ hiếu với mẹ và như ý Bà mong ước. Xin Chúa giúp con toại nguyện. Con xin trả lại anh cho Người và mẹ của anh. Amen!”.

Như rời nhà thờ với người nữ tu. Chỉ còn vài chiếc xe phủ đầy tuyết trong bãi đậu bên hông nhà thờ. Trên đường trở về nhà, cả hai người trong xe đều không nói một lời... Về đến cửa nhà dòng, Như xin phép được đi về nhà ngay. Đêm nay, Như không muốn vào dự tiệc sau lễ nửa đêm với các nữ tu và ngủ lại ở nhà dòng như những năm trước. Như được toại nguyện vì người nữ tu rất hiểu tâm tư của Như đêm nay. Bà nói Như chờ chút xíu rồi nhanh nhẹn vào gói thức ăn cho Như mang về. Như lặng lẽ đi về bãi đậu xe của nhà dòng, quét tuyết phủ đầy chiếc xe nhỏ của mình. Một ý nghĩ thoáng nhanh qua đầu. Ước gì, tuyết phủ kín cuộc tình tan vỡ của Như, ước cho tình yêu của Như dành cho Lữ đóng thành băng đá, tê buốt... để Như không còn cảm giác yêu thương, nhớ nhung và buồn khổ nữa...!

Đường về nhà không xa, tuyết phủ trắng xóa. Đã quá hai giờ sáng rồi nên xe cộ ít qua lại. Như đậu xe và đi nhanh vào nhà. Vừa mở xong cửa ngõ, Như quay lại nhìn con đường nhỏ vừa mới đi qua. Dấu giày của Như vẫn còn in rõ trên tuyết trong ánh đèn đường vàng vọt. Dấu giày in trong tuyết trắng như bông thật đẹp. Trời về đêm khá lạnh. Như nhìn dấu giày của chính mình rồi thở dài nuối tiếc. Sáng ngày mai, khi mọi người thức giấc và đi qua con đường này, dấu giày của Như sẽ không còn nữa, sẽ biến mất như cuộc tình đã mất của Như. Như vào nhà, chẳng muốn thay quần áo, cứ để nguyên như vậy... Như mở tủ lấy ra món quà nhận được vào Giáng Sinh năm trước: Một thiên thần nhỏ bằng sứ đứng trên một hộp nhạc tròn. Như vặn cái khóa mở nhạc dưới đáy hộp ba vòng. Tiếng nhạc trầm bổng, vui tươi của bài “Jingle Bells” thánh thót trỗi lên. Cô bé thiên thần ôm cây đàn nhỏ quay theo tiếng nhạc. Như không cầm được nước mắt, đưa hai tay ôm gọn tượng thiên thần nhỏ. Đây là kỷ vật duy nhất đã từng được nắm trong bàn tay của Lữ trước khi gửi đến cho Như. Cuối cùng, Như đem thiên thần theo với mình vào phòng, tiếng đàn vẫn vui vẻ trong bài “Jingle Bells” và nước mắt của Như vẫn tiếp tục lăn dài trên má. Như lại nghĩ đến Lữ và nói thầm trong đầu... “Lữ ơi, chắc anh không biết Như đau khổ đến mức độ nào đâu. Xin lỗi anh, Như không thể nào nói cho anh biết sự thật này cả”. Thiên thần quay theo tiếng nhạc bên cạnh... và Như ngủ thiếp đi lúc nào không biết nữa...

Giáng Sinh năm nay, sau bao nhiêu năm lặng lẽ qua đi, kể từ ngày quyết định giữ im lặng rút lui, Như không đi lễ nửa đêm nữa. Người nữ tu, bạn thân của Như, nay đã lẫn và hiện đang sống trong một nhà dòng khác trong thành phố cùng với các nữ tu có tuổi và thiếu sức khoẻ. Người đàn ông, người đã có thời gian yêu Như và Như cũng thương anh không ít, đang sống yên vui với gia đình mới. Như biết tin này qua một người quen trong gia đình nhưng không bao giờ muốn hỏi xem Lữ ở đâu. Thời gian khá dài đã làm cho vết thương lòng trở thành một vết sẹo khắc sâu vào trái tim Như. Như vẫn tin quyết định

của mình là đúng đắn... Tất cả đã bị chôn vùi theo sự vô tình của thời gian. Chẳng còn ai biết đến mỗi tình dang dở của Như ngoài tượng thiên thần bằng sứ đứng trên hộp nhạc với bài “Jingle Bells”, món quà Giáng Sinh năm nào Lữ tặng cho Như...

Như nhìn tượng thiên thần bằng sứ thật lâu. Hình như chưa bao giờ Như nhìn cô bé lâu như vậy. Vẫn không có nét thay đổi trên cái tượng nhỏ bé này. Thiên thần nhỏ, tay ôm cây đàn nhỏ, vẫn đứng vững vàng trên chiếc hộp nhạc tròn nhỏ có bài “Jingle Bells”. Thiên thần, với gương mặt thật ngây thơ, với cái miệng nhỏ xíu màu hồng, với đôi mắt thật to như đang nhìn thẳng vào mắt Như. Thiên thần có tóc quăn ngắn và cái nơ nhỏ xíu màu trắng trên đỉnh đầu. Thiên thần mặc chiếc áo đầm trắng dài phủ chân có điểm mấy cánh hoa nhỏ màu xanh. Đặc biệt nhất là đôi cánh nhỏ xíu của thiên thần. Nhìn đôi cánh nhỏ, tự nhiên Như thấy buồn cười và băng quơ nói với thiên thần: *“Thiên thần ơi, đôi cánh của thiên thần nhỏ quá và ngắn quá. Có lẽ vì vậy mà thiên thần không thể bay đi đâu được và đành phải ở lại đây với ta. Thiên thần có biết, cô bé là kỷ vật cuối cùng của người ta thương mến hay không? Thiên thần đừng xa ta nhé, đừng bắt chước như ta đã bỏ người mà đi...”*. Nước mắt Như lại ứa ra và không còn tuôn thành dòng như ngày xưa nữa. Như đã không thể dấu được sự đau khổ trong cảm lạnh của mình hiện rõ trên gương mặt đã cằn cỗi với thời gian. Như thầm nghĩ và tự an ủi chính mình: *“Đây là số phận của Như và rất nhiều phụ nữ Việt Nam cùng lứa tuổi!”*.

Thiên thần ôm cây đàn nhỏ quay theo điệu nhạc “Jingle Bells” đã ngừng lại. Như tiếp tục vặn khóa nhạc nhiều lần... Bản nhạc được lập đi, lập lại theo với vòng quay không biết mệt mỏi của thiên thần. Đã nhiều năm dài lặng lẽ trôi qua rồi, nhưng mỗi lần đến đêm Giáng Sinh, thiên thần với cây đàn nhỏ và bản nhạc thân quen... vẫn đưa Như trở về với kỷ niệm của ngày xa xưa, khi còn son trẻ. Thiên thần vẫn vô tư, vẫn không biết nhỏ một giọt lệ đau thương nào cả cho số phận hẩm hiu của Như, mặc dù đã nhiều lần Như tắm thiên thần bằng chính nước mắt của mình. Như ôm thiên thần bằng đôi tay gầy guộc, ép sát vào tim. Hai giọt nước mắt từ từ lăn dài trên má và rớt trên cây đàn nhỏ của thiên thần... Cho đến hôm nay, Như vẫn còn ray rứt, vẫn không ngừng phấn đấu với nội tâm của mình. Bao nhiêu năm rồi, Như vẫn không quên mang theo những thắc mắc trong đầu: *“Như phải xa Lữ vì Thiên Chúa đã không sắp xếp cho hai người được gần nhau. Nếu thật như vậy, tại sao Thiên Chúa lại sắp xếp cho Lữ gặp Như để làm gì? Tại sao Thiên Chúa không sắp xếp cho Lữ gặp người đàn bà cùng tôn giáo với Lữ ngay từ buổi ban đầu để tránh đau khổ cho Như?”*

Tiếng chuông nhà thờ từ đầu đường vọng lại ngân dài trong đêm khuya tĩnh mịch. Cái đồng hồ quả lắc cũ kỹ trong nhà cũng vừa gõ đĩnh đoong 12 tiếng. Chúa ra đời trong đêm thiêng liêng và huyền bí này từ nhiều năm về trước. Chúa mang hạnh phúc và những điều tốt lành đến cho mọi người trên trái đất này. Nhưng tại sao Chúa không ban hạnh phúc cho Như? Như là một người tốt mà. Như đâu có làm điều gì xấu đâu...! Như mệt mỏi nhắm đôi mắt lại và tự hỏi chính mình: *“Tại sao tình yêu, tôn giáo, và cuộc đời lại đem lại cho Như quá nhiều đau khổ đến như vậy?!”*

Giáng Sinh năm nay không có tuyết rơi... mà chỉ có nước mắt Như rơi...!

Trời đêm nay không lạnh lắm... nhưng lòng Như thì lạnh như băng đá...!

Trong đêm tĩnh mịch và thiêng liêng này... chỉ còn lại Như và thiên thần bằng sứ trong tay...!

Thiên-Thu
Canada, Giáng Sinh 2008

BKT ghi chú: (*) - Theo tác giả thì ở Canada, lễ vọng Giáng sinh được chia làm nhiều lễ, thí dụ như thánh lễ vọng 5:00 chiều; 7:30 tối; và lễ nửa đêm. Mỗi "thánh lễ" hay "ca chia giờ" như thế được gọi là "khóa". Người công giáo thì gọi là Thánh lễ 5:00g chiều, 7:30 tối, và Thánh lễ nửa đêm Giáng sinh.... Tóm lại "Khóa lễ" có thể hiểu là Thánh lễ theo đạo công giáo.

Nguồn: Internet E-mail by th chuyên

Đăng ngày Thứ Hai, December 3, 2012
Ban Kỹ thuật Khóa 10A-72/SQTB/ĐĐ, ĐĐ11/TĐ1ND, QLVNCH